

Vakantie,
 'vacare',
 vrij zijn van.....
 van de dagelijkse beslommeringen
 van werk, huishouden, gezin.
 Van veel,
 maar wellicht niet van alles.
 Zoals misschien de zorg
 om je kind, je broer of zus,
 hoe goed verzorgd ook.
 Want eigenlijk ben je nooit
 ècht vrij van die zorg,
 ondanks dat je weet
 en ervaart
 dat veel van je zorgen
 al zijn overgenomen
 of minstens worden gedeeld.
 Maar toch....
 Want nooit zullen ze
 kunnen voelen
 wat jij voelt;
 dat kan ook niet.
 En juist daarom
 valt dát dan ook
 niet over te dragen,
 over te nemen,
 zelfs niet echt te delen.

Zal het dan nooit
 'vakantie' voor me zijn,
 vrij zijn van die zorg?

Meer dan eens
 denk ik misschien:
 "hoe moet dat straks
 als ik er niet meer ben?
 wie zorgt dan voor hem,
 voor haar?"
 Want eigenlijk kan dat niet.
 Hij zonder mijn zorg.

Ik weet het,
 hij is op zijn plaats
 en ze zijn goed voor hem
 en daar ben ik blij om.
 Maar toch.....
 Want nooit zullen ze
 kunnen geven,
 wat ik geef;
 dan kan ook niet.
 En juist daarom
 valt dát dan ook
 niet over te dragen,
 over te nemen,
 zelfs niet echt te delen.

Soms denk ik wel eens:
 'ging hij maar eerder
 dan ik,
 dat zou een hele zorg
 minder zijn.
 Dan zou ik straks
 met een gerust hart
 mijn ogen kunnen sluiten.

En tegelijk vraag je je af:
 Mag ik eigenlijk wel zo denken?
 Maar toch....
 wie kan er ook voelen,
 wat jij voelt.
 Dat kan ook niet.
 En juist daarom
 valt het ook zo moeilijk
 over te dragen,
 écht te delen.

Misschien dat Hij,
 die mensen schiep
 naar Zijn beeld en gelijkenis
 en die tegelijk
 uit handen gaf,
 los moest laten
 en toe moest zien
 dat zij wegen gaan
 die soms zo anders zijn
 dan Hij bedoeld heeft.
 Misschien dat Hij,
 die ook die pijn ervaart
 dag aan dag
 van die afstand,
 van die onmacht
 ons vanuit
 een diep verstaan
 van onze onmacht
 ons kan laten weten:
 'Wees niet bang,
 want als hij valt,
 valt hij niet verloren.
 Ik ben er immers
 ook nog.'

(Werner van de Wouw)
 pastor

